

“मीठे बच्चे- आत्माबाट विकारहरूको गन्दगी निकालेर शुद्ध फूल बन । बाबाको यादबाट नै सारा गन्दगी निस्कनेछ ”

प्रश्न:- पवित्र बन्नेवाला बच्चाहरूले कुन एउटा कुरामा बाबालाई अनुसरण गर्नुपर्छ ?

उत्तर:- जसरी बाबा परम-पवित्र हुनुहुन्छ उहाँ कहिल्यै अपवित्र फोहोरीसँग मिसिनुहुन्न, परम पवित्र हुनुहुन्छ । यसैगरी तिमी पवित्र बन्नेवाला बच्चाहरूले बाबालाई अनुसरण गर, नराम्रो नहेर ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । हुन त दुवै पिता हुनुहुन्छ । एकलाई रूहानी, अर्कोलाई जिस्मानी पिता भनिन्छ । शरीर त दुवैको एउटै छ, त्यसैले मानौं दुवै पिताले सम्झाउनुहुन्छ । हुन त एकले सम्झाउनुहुन्छ, अर्कोले बुझ्नुहुन्छ फेरि पनि भनिन्छ दुवैले सम्झाउनुहुन्छ । यो जुन यति सानो आत्मा छ त्यसमा कति मैलो चढेको छ । मैलो हुनाले कति घाटा पर्छ । यो फाइदा र घाटा तब देखिनमा आउँछ जब शरीरको साथमा छ । तिमी जान्दछौ- हामी आत्मा जब पवित्र बन्दछौ तब यी लक्ष्मी-नारायण जस्तो पवित्र शरीर मिल्नेछ । अहिले आत्मामा कति मैलो चढेको छ । जब मह (मधु) निकाल्छन् भने त्यसलाई छान्छन् । कति मैलो निस्कन्छ, फेरि शुद्ध मह (शहद) अलग हुन जान्छ । आत्मा पनि धेरै मैलो हुन्छ । आत्मा नै कञ्चन थियो, एकदम पवित्र थियो । शरीर कस्तो सुन्दर थियो । यी लक्ष्मी-नारायणको शरीर हेर कति सुन्दर छ । मनुष्यहरूले त शरीरलाई नै पुज्छन् नि । आत्मातर्फ देख्दैनन् । आत्माको त पहिचान पनि छैन । पहिला आत्मा सुन्दर थियो, चोला पनि सुन्दर मिल्छ । तिमी पनि अहिले यो बन्न चाहन्छौ । त्यसैले आत्मा कति शुद्ध हुनुपर्छ । आत्मालाई नै तमोप्रधान भनिन्छ किनकि त्यसमा पूरा फोहोर छ । एक त देह-अभिमानको फोहोर र फेरि काम-क्रोधको फोहोर । फोहोर निकाल्नको लागि छानिन्छ नि । छानेपछि रङ्ग नै बदलिन्छ । तिमी राम्रोसँग बसेर विचार गर्नु भन्ने अनुभूति हुनेछ, धेरै फोहोर भरिएको छ । आत्मामा रावणको प्रवेशता छ । अहिले बाबाको यादमा रहेमा फोहोर निस्कन्छ । यसमा पनि समय लाग्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- देह-अभिमान हुनाको कारण विकारहरूको कति फोहोर छ । क्रोधको फोहोर पनि कुनै कम छैन । क्रोधी भित्र-भित्रै जलिरहन्छ । कुनै न कुनै कुरामा दिल जलिरहन्छ । अनुहार पनि तामा जस्तो हुन्छ । अहिले तिमी बुझ्दछौ- हाम्रो आत्मा जलेको छ । आत्मामा कति मैलो छ- अहिले थाहा लागेको छ । यी कुराहरू बुझ्ने धेरै कम छन्, यसमा त धेरै राम्रो फूल चाहिन्छ नि । अहिले त धेरै कमी-कमजोरीहरू छन् । तिमीले त सबै कमी कमजोरीहरूलाई निकालेर एकदम पवित्र बन्नु छ नि । यी लक्ष्मी-नारायण कति पवित्र थिए । वास्तवमा उनीहरूलाई हात लगाउने पनि हुकुम (अनुमति) छैन । पतित गएर यति उच्च पवित्र देवताहरूलाई हात लगाउन (छुन) सक्दैनन् । हात लगाउन लायक नै छैनन् । शिवलाई त हात लगाउन सक्दैनन् । उहाँ हुनुहुन्छ नै निराकार, उहाँलाई हातले छुनै सक्दैनन् । उहाँ त परम पवित्र हुनुहुन्छ । राख्न त उहाँको प्रतिमा ठूलो राखिदिएका छन् किनकि यति सानो बिन्दी, उहाँलाई त कसैले हात लगाउन सक्दैन । आत्मा शरीरमा प्रवेश गर्छ, शरीर त ठूलो हुन्छ । आत्मा त ठूलो-सानो हुँदैन । यो त हो नै फोहोरी दुनियाँ । आत्मामा कति फोहोर छ । शिवबाबा परम पवित्र हुनुहुन्छ । यहाँ त सबैलाई एक समान बनाइदिन्छन् । एक-अर्कालाई भनि पनि दिन्छन् तिमी त जनावर हो । सत्ययुगमा यस्तो भाषा हुँदैन । अहिले तिमी महसुस (फील) गर्छौ- हाम्रो आत्मामा धेरै मैलो चढेको छ । आत्मा लायक नै छैन जसले बाबालाई याद गरोस् । नालायक सम्भेर मायाले पनि एकदम उसलाई हटाइदिन्छ ।

बाबा कति पवित्र हुनुहुन्छ । हामी आत्माहरू केबाट के बन्न पुग्छौ ! अहिले बाबा सम्झाउनुहुन्छ- तिमीले मलाई बोलाएको हो नै आत्मालाई शुद्ध बनाउनको लागि । धेरै फोहोर भरिएको छ । बगैंचामा सबै फस्टक्लास फूल हुँदैनन् । नम्बरवार हुन्छन् । बाबा बागवान हुनुहुन्छ । आत्मा कति पवित्र बन्छ, फेरि कति मैलो एकदम काँडा बन्छ । आत्मामा नै देह-अभिमानको, काम, क्रोधको फोहोर भरिन्छ । क्रोध पनि मनुष्यमा कति छ । तिमी पवित्र बनेपछि फेरि कसैको अनुहार हेर्ने पनि दिल हुँदैन । सी नो इभिल । अपवित्रलाई हेर्नु नै छैन । आत्मा पवित्र बनेर, पवित्र नयाँ चोला लिन्छ, फेरि फोहोर हेर्दै हेर्दैन । फोहोरी दुनियाँ नै समाप्त हुन्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- तिमी देह-अभिमानमा आएर कति फोहोरी बनेका छौ । पतित बनेका छौ । बच्चाहरूले बोलाउँछन् पनि- बाबा हामीमा क्रोधको भूत छ । बाबा हामी हजुरको पासमा आएका छौ, पवित्र बन्न । जान्दछन्- बाबा त हुनुहुन्छ नै सदा पावन (एवरप्योर) । यस्तो सर्वोच्च सत्तालाई सर्वव्यापी भनेर कति ग्लानि गर्छन् । स्वयम्माथि पनि धेरै घृणा आउँछ- हामी के थियौं,

केबाट के बन्न पुग्छौं। यी कुराहरू तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्दछौ, अरू कुनै पनि सत्सङ्ग वा विश्वविद्यालय आदिमा कहीं पनि यस्तो लक्ष्य-उद्देश्य कसैले सम्झाउन सक्दैन। अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— हाम्रो आत्मामा कसरी फोहोर भरिदै गयो। २ कला कम भयो, फेरि ४ कला कम भयो, फोहोर भरिदै गयो, त्यसैले नै भनिन्छ तमोप्रधान। कोही लोभमा, कोही मोहमा जलेर मर्छन्, यस अवस्थामा नै जली-जली मर्नु छ। अब तिमी बच्चाहरूलाई त शिवबाबाको यादमा नै शरीर छोड्नु छ, जुन शिवबाबाले यस्तो बनाउनुहुन्छ। यी लक्ष्मी-नारायणलाई बाबाले यस्तो बनाउनुभयो नि। त्यसैले आफूलाई कति खबरदार राख्नुपर्छ। तुफान त धेरै आउनेछ। तुफान मायाको नै आउँछ, अरू कुनै तुफान होइन। जस्तो शास्त्रमा कथा लेखिदिएका छन् हनुमान आदिको। भन्छन् भगवान्ले शास्त्र बनाउनुभएको हो। भगवान् त वेद-शास्त्रहरूको सार सुनाउनुहुन्छ। भगवान्ले त सद्गति गरिदिनुभयो, उहाँलाई शास्त्र बनाउन के आवश्यकता! अब बाबा भन्नुहुन्छ— नराम्रो नसुन (हियर नो इभिल)। यी शास्त्र आदिबाट तिमी उच्च बन्न सक्दैनौ। म त यी सबैबाट अलग्गै छु। कसैले पनि चिन्दैनन्। बाबा के हुनुहुन्छ, कसैलाई थाहा छैन। बाबा जान्नुहुन्छ— कस-कसले मेरो सेवा गर्छन् अर्थात् कल्याणकारी बनेर अरूको पनि कल्याण गर्छन्, उनीहरू नै दिलमा चढ्छन्। कोही त यस्ता पनि छन् जसलाई सेवाको बारेमा थाहा नै छैन। तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान त मिलेको छ— आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर। बन्न त आत्मा शुद्ध बन्छ, शरीर भने फेरि पनि पतित छ नि। जसको आत्मा शुद्ध हुँदै जान्छ उनीहरूको चाल-चलन रात-दिनको फरक हुन्छ। चलनबाट पनि थाहा लाग्छ। नाम कसैको लिइँदैन, यदि नाम लिएँ भने त भन् खराब हुन सक्छन्।

अहिले तिमी फरक देख्न सक्छौ— तिमी के थियौ, के बन्नु छ! त्यसैले श्रीमत्तमा चल्नुपर्छ नि। भित्र फोहोर जुन भरिएको छ त्यसलाई निकाल्नु छ। लौकिक सम्बन्धमा पनि कोही-कोही धेरै खराब बच्चाहरू हुन्छन् भने पिता पनि दिक्क हुन्छन्। भन्छन्— यस्तो बच्चा त नभएको भए राम्रो हुन्थ्यो। फूलको बगैँचाको सुगन्ध हुन्छ। तर ड्रामा अनुसार फोहोर पनि छ। आँकलाई त कति पनि हेर्ने दिल हुँदैन। तर बगैँचामा गएपछि नजर त सबैमा पर्छ नि। आत्माले भन्छ— यो फलानो फूल हो। सुगन्ध पनि राम्रो फूलको लिन्छन् नि। बाबा पनि हेर्नुहुन्छ— यसको आत्मा कति यादको यात्रामा रहन्छ, कति पवित्र बनेको छ र फेरि अरूलाई पनि आफूसमान बनाउँछन्। ज्ञान सुनाउँछन्! मूल कुरा हो नै मनमनाभव। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने पवित्र फूल बन्नेछौ। यी लक्ष्मी-नारायण कति पवित्र फूल थिए। यिनीहरू भन्दा पनि शिवबाबा धेरै पवित्र (सेक्रेड) हुनुहुन्छ। यी लक्ष्मी-नारायणलाई पनि यस्तो शिवबाबाले बनाउनुभएको हो, यो कुरा मनुष्यहरूलाई कहाँ थाहा छ र! तिमी जान्दछौ— यस पुरुषार्थबाट यस्तो बनेका हुन्। रामले कम पुरुषार्थ गरेकाले त चन्द्रवंशी बने। बाबा सम्झाउन त धेरै सम्झाउनुहुन्छ। एक त यादको यात्रामा रहनु छ, जसले गर्दा फोहोर निस्कियोस्, आत्मा पवित्र बनोस्। तिम्रो पासमा संग्रहालय (म्युजियम) आदिमा धेरै आउँछन्। बच्चाहरूले सेवाको धेरै सोख राख्नु छ। सेवालालाई छोडेर कहिल्यै सुत्नुहुँदैन। सेवामा बडो एक्ज्युरेट रहनुपर्छ। म्युजियमको सेवामा पनि तिमीहरू रेस्टको समय छोड्छौ। घाँटी सुक्छ, भोजन आदि पनि खानु छ तर भित्र दिन-रात उच्छल (उत्साह) आउनुपर्छ। कोही आउँछन् भने उसलाई बाटो देखाऊ। भोजनको समयमा कोही आए भने पहिले उसको सेवा गरेर फेरि भोजन खानुपर्छ। यस्तो सेवा गर्नेवाला हुनुपर्छ। कसै-कसैलाई धेरै देह-अभिमान आउँछ, आराम-पसन्द, नवाब (बादशाह) बन्छन्। बाबाले सम्झाउनु त पन्यो नि। यो नवाबी छोड। फेरि बाबाले साक्षात्कार पनि गराउनुहुनेछ— आफ्नो पद हेर। देह-अभिमानको बञ्चरो आफैँले आफ्नो खुट्टामा हानेका छन्। धेरै बच्चाहरूले बाबासँग पनि रिस गर्छन्। अरे, यिनी त शिवबाबाका रथ हुन्, यिनको सम्हाल त गर्नुपर्छ। यहाँ त यस्ता पनि छन् जसले थुप्रो दवाई लिइरहन्छन्, डाक्टरहरूको दवाई गरिरहन्छन्। भन्न त बाबा भन्नुहुन्छ— शरीरलाई तन्दुरुस्त (स्वस्थ) राख्नुपर्छ तर आफ्नो अवस्थालाई पनि देख्नु छ नि। तिमी बाबाको यादमा रहेर खाँयौ भने कहिल्यै कुनै चीजले नोक्सान गर्नेछैन। यादले ताकत भरिन्छ। भोजन बडो शुद्ध हुन्छ। तर त्यो अवस्था छैन। बाबा त भन्नुहुन्छ— ब्राह्मणहरूले बनाएको भोजन उत्तम भन्दा उत्तम हो तर त्यो तब हुन्छ, जब यादमा रहेर बनाउँछन्। यादमा रहेर बनाउनाले उनलाई पनि फाइदा, खानेलाई पनि फाइदा हुन्छ।

आँक पनि त धेरै छन् नि। यी बिचाराहरूले के पद पाउँलान्। बाबालाई त दया लाग्छ। तर दास-दासीहरू बन्नुपर्ने पनि निश्चित छ, यसमा खुशी हुनुहुँदैन। विचार पनि गर्दैनन्— हामीलाई यस्तो बन्नु छ। दास-दासीहरू बन्नु भन्दा

त साहुकार बन्नु फेरि पनि राम्रो, दास-दासीहरू राख्न सक्नेछन् । बाबा त भन्नुहुन्छ— निरन्तर म एकलाई याद गर, स्मरण गरी-गरी (सिमर-सिमर) सुख पाऊ । भक्तहरूले फेरि जने (सिमरणी) माला बसेर बनाएका छन् । त्यो भक्तहरूको काम हो । बाबा त केवल भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भ, बाबालाई याद गर । यति नै पर्याप्त छ । बाँकी कुनै जप गर्नु छैन । न त माला फेर । बाबालाई जान्नु छ, उहाँलाई याद गर्नु छ । मुखले बाबा-बाबा पनि भन्ने होइन । तिमी जान्दछौ— उहाँ हामी आत्माहरूको बेहदको पिता हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नाले हामी सतोप्रधान बनेछौं अर्थात् आत्मा कञ्चन बनेछ । कति सहज छ । तर युद्धको मैदान हो नि । तिम्रो हो नै मायासँग लडाई । उसले घरी-घरी तिम्रो बुद्धिको योग तोडिदिन्छ । जति-जति विनाशकाले प्रीत बुद्धि हुन्छ त्यत्ति पद हुन्छ । सिवाय एकको अरु कोही पनि याद नआओस् । कल्प पहिला पनि यस्ता निस्किएका थिए जो विजय मालाको दाना बनेका थिए । तिमीहरू ब्राह्मण कुलका हौ, ब्राह्मणहरूको रूपुड माला बन्छ, जसले धेरै गुप्त मेहनत गरेका हुन्छन् । ज्ञान पनि गुप्त छ नि । बाबा त हरेकलाई राम्रोसँग जान्नुहुन्छ । राम्रा-राम्रा नम्बरवन जसलाई महारथी सम्भन्थे, उनीहरू आज छैनन् । देह-अभिमान धेरै छ । बाबाको याद रहन सक्दैन । मायाले बडो जोडले थप्पड मार्छ । धेरै कम छन् जसको माला बन्न सक्नेछ । त्यसैले बाबा फेरि पनि बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ— आफूलाई हेरिराख हामी कति पवित्र देवता थियौ फेरि हामी केबाट के, गन्दा बनेका छौ । अब शिवबाबा मिल्नुभएको छ, त्यसैले उहाँको मतमा चल्नुपर्छ नि । कोही पनि देहधारीलाई याद गर्नु छैन । कसैको पनि याद नआओस् । चित्र पनि कसैको राख्नु छैन । एक शिवबाबाको नै याद रहोस् । शिवबाबाको शरीर त छैन । यो पनि अस्थायी सापटी लिन्छु । तिमीलाई यस्तो देवी-देवता लक्ष्मी-नारायण बनाउनको लागि कति मेहनत गर्नुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीहरूले मलाई पतित दुनियाँमा बोलाउँछौ । तिमीहरूलाई पावन बनाउँछु फेरि तिमीहरूले पावन दुनियाँमा मलाई बोलाउँदै बोलाउँदै नौ । त्यहाँ आएर के गर्ने ! उहाँको सेवा नै पावन बनाउने छ । बाबा जान्नुहुन्छ— एकदम जलेर कालो कोइला बनेका छन् । बाबा आउनुभएको छ तिमीलाई गोरो बनाउन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सेवामा बडो एक्युरेट रहनु छ । दिन-रात सेवाको उत्साह आइरहोस् । सेवालार्छोडेर कहिल्यै पनि आराम गर्नु छैन । बाबा समान कल्याणकारी बन्नु छ ।
- २) एकको यादद्वारा प्रीत बुद्धि बनेर भित्रको फोहोर निकालिदिनु छ । सुगन्धित फूल बन्नु छ । यस फोहोरी दुनियाँसँग दिल लगाउनु छैन ।

वरदानः— साइलेन्सको शक्तिद्वारा आत्मशक्तिको उडान तीव्रगति गर्नेवाला विश्व परिवर्तक भव

साइन्सका (विज्ञानका) साधनहरूको गतिलाई साइन्सद्वारा काट्न पनि सक्छन्, समात्न पनि सक्छन् तर आत्माको गतिलाई अहिलेसम्म न कसैले समात्न सकेको छ, न समात्न सक्छ, यसमा साइन्सले आफूलाई असफल सम्भन्छ । जहाँ साइन्स असफल हुन्छ त्यहाँ साइलेन्सको शक्तिले जे चाहन्छौ त्यो गर्न सक्छौ । त्यसैले आत्मशक्तिको उडान तीव्र गतिले भर, यस शक्तिद्वारा स्व परिवर्तन, चाहे कसैको वृत्तिको परिवर्तन, वायुमण्डलको परिवर्तन गरेर विश्व परिवर्तक बन्न सक्छौ । तीव्रताको निशानी हो सोच्यो अनि भयो ।

स्लोगनः— शिक्षा दाताको साथमा रहमदिल बनेर सहयोगी बन ।